

Pinksteren 2005

Tijdens het Feest der Weken zaten de discipelen eendrachtig bij elkaar. Geen genoeglijk onderonsje, maar een wachten op “het aangedaan worden met kracht vanuit de hoogte”. En het kwam. Plotseling werd het gehele vertrek waar zij zaten vervuld als door een hele sterke wind. Op hun hoofden werd een fenomeen waargenomen, tongen als van vuur.

Zij begonnen ineens in andere talen te spreken, verstaanbare talen en geen ongearticuleerde klanken. Dan kwam goed van pas, daar er te Jeruzalem tijdens de feesten heel veel Israëlieten uit de diaspora aanwezig waren, die waarschijnlijk nog wel hun moedertaal kenden, maar meer in de landstaal spraken waar zij vertoefden. En nu hoorden zij de discipelen spreken in hun eigen landstaal. Dat was verbazingwekkend, temeer daar de discipelen gewone vissersmannen uit Galilea waren, ongeletterd.

Anderen die het hoorden en de landstaal niet verstonden, meenden dat de discipelen te diep in het glaasje hadden gekeken en dronken waren (vol zoete wijn). Handelingen 2:

6 En als deze stem geschied was, kwam de menigte samen, en werd beroerd, want een iegelijk hoorde hen in zijn eigen taal spreken.

7 En zij ontzetten zich allen, en verwonderden zich, zeggende tot elkander: Ziet, zijn niet alle dezen, die daar spreken, Galileers?

8 En hoe horen wij hen een iegelijk in onze eigen taal, in welke wij geboren zijn?

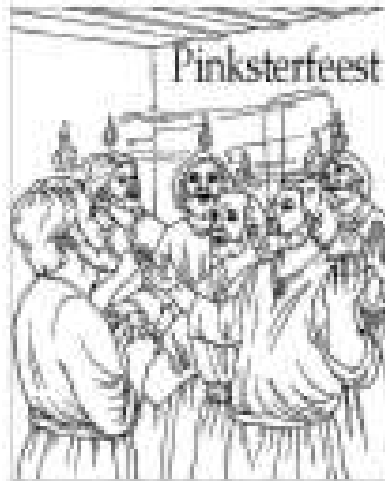
9 Parthers, en Meders, en Elamieten, en de inwoners zijn van Mesopotamie, en Judea, en Cappadocie, Pontus en Azië.

10 En Frygie, en Pamfylië, Egypte, en de delen van Libye, hetwelk bij Cyrene ligt, en uitlandse Romeinen, beiden Joden en Jodengenoten;

11 Kretenzen en Arabieren, wij horen hen in onze talen de grote werken Gods spreken.

12 En zij ontzetten zich allen, en werden twijfelmoedig, zeggende, de een tegen den ander: Wat wil toch dit zijn?

13 En anderen, spottende, zeiden: Zij zijn vol zoeten wijns.

Petrus nam het woord en verhief zijn stem en richtte zich eerst tot de mannen van Juda en allen die te Jeruzalem waren. Hij zei dat dit beslist geen dronkemanstaal was, maar dat het de vervulling was van de profetie van Joël, over het laatste der dagen.

14 ¶ Maar Petrus, staande met de elven, verhief zijn stem, en sprak tot hen: Gij Judeese mannen, en gij allen, die te Jeruzalem woont, dit zij u bekend, en laat mijn woorden tot uw oren ingaan.

15 Want deze zijn niet dronken, gelijk gij vermoedt; want het is eerst de derde ure van de dag.

16 Maar dit is het, wat gesproken is door den profeet Joël:

17 En het zal zijn in de laatste dagen, (zegt God) Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen.

18 En ook op Mijn dienstknechten, en op Mijn dienstmaagden, zal Ik in die dagen van Mijn Geest uitstorten, en zij zullen profeteren.

19 En Ik zal wonderen geven in den hemel boven, en tekenen op de aarde beneden, bloed en vuur, en rookdamp.

20 De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat de grote en doorluchtige dag des Heeren komt.

21 En het zal zijn, dat een iegelijk, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden.

Petrus wees de Judeese en Israëlitische mannen erop waaraan zij medeschuldig stonden als volk, n.l. door Jesjoea over te leveren aan de Romeinen en zijn dood te eisen:

22 Gij Israëlitische mannen, hoort deze woorden: Jezus den Nazarener, een Man van God, onder ulieden betoond door krachten, en wonderen, en tekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u, gelijk ook gijzelven weet;

23 Dezen, door den bepaalden raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen, en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood;

24 Welken God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende, alzo het niet mogelijk was, dat Hij van denzelven dood zou gehouden worden.

Petrus noemde de mannen tot wie hij zich richtte broers, dat wil zeggen “verwanten”. Het grote en blijde nieuws wat hij hun mag aanzeggen is, dat Jesjoea van de Vader de belofte van de heilige Geest had ontvangen, en dat Hij deze nu zichtbaar heeft uitgestort, zie

32 Dezen Jezus heeft God opgewekt; waarvan wij allen getuigen zijn.

33 Hij dan, door de rechter hand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes, ontvangende van den Vader, heeft dit uitgestort, dat gij nu ziet en hoort.

Bikkurim of eerstelingenfeest

En voor wie is de belofte des heiligen Geestes bestemd? Voor het gehele Huis Israëls, zie vers

36 Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt.

Het trof de Israëlieten die deze rede hoorden diep in het hart, nl.. dat zij de mede schuldigen waren aan de moord op de Meester en Gezalfde van Jahweh, zodat zij het uitriepen: Wat moeten wij doen, mannen broeders? Het advies was: Bekeert u en laat u dopen (uw zonden afwassen), met de toezegging dat zij de gave van de Geest zouden ontvangen. Dat was voor hen mogelijk, doordat de belofte van de Geest hen als Israëlieten toekwam en hun kinderen, zie vers 39

38 En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

39 Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.

40 En met veel meer andere woorden betuigde hij, en vermaande hen, zeggende: **Wordt behouden van dit verkeerd geslacht!**

Tegelijkertijd kregen zij het dringende advies, zich af te scheiden van de bastaard-joden -het verkeerde geslacht- die vooral onder de leidlieden hun posities hadden ingenomen. Dat waren Edomieten, zoals de Sadduceeën en als Annas en Kajafas (Hasmonische priesters). Drieduizend Israëlieten lieten zich dopen.

Om welke belofte ging het?

Lucas 24:49 En ziet, Ik zende de belofte Mijns Vaders op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte.

Handelingen 1:4 En als Hij met hen vergaderd was, beval Hij hun, dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar verwachten de belofte des Vaders, die gij, zeide Hij, van Mij gehoord hebt.

De belofte van de Vader, zie kanttekeningen Staten Vertaling:

42) belofte Mijns Vaders op u;

Dat is, den Heiligen Geest, dien Ik u beloofd heb van den Vader te zullen zenden; Joh. 14:16, en Joh. 15:26; Hand. 1:4. #Joh 14.16 15.26 Ac 1.4

43) blijf gij in de stad Jeruzalem, Grieks zet u neder.

44) kracht Namelijk met den Heiligen Geest; Hand. 1:8.

45) uit de hoogte. Dat is, uit den hemel; Hebr. 1:3; Hand. 2:2.

Johannes 14:26 Maar de Trooster, de Heilige Geest, Welken de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles, wat Ik u gezegd heb.

27 Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd.

Johannes 15:26 Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, Dien Ik u zenden zal van den Vader, namelijk de Geest der waarheid, Die van den Vader uitgaat, Die zal van Mij getuigen.

27 En gij zult ook getuigen, want gij zijt van den beginne met Mij geweest.

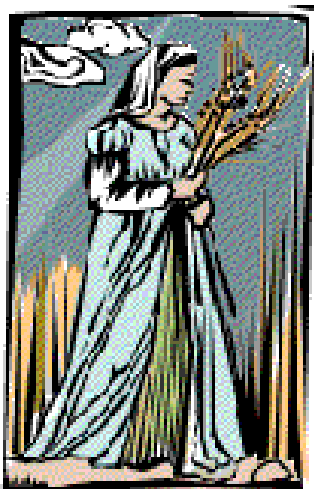
Feest der weken

Het Feest der Weken werd 7 weken na het maaien van de eerste aren gevierd. Bikkurim betekent eerstelingen, Deut.16:11, Jesaja 9:2.

Pinksteren zit aan Pasen gekoppeld, met een tussen afstand van 50 dagen. Exodus 34:22 en Deut. 16:9-11. De eerstelingen (de garf) zit echter gekoppeld aan Pasen.

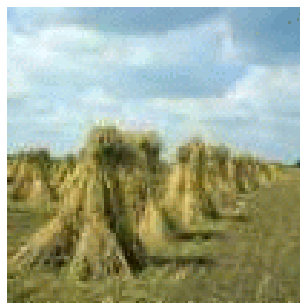
Pinksteren is de slotdag van de voorjaars oogst. De oogsten staan model om het Godsplan te demonstreren aan Israël. Dat sprak de mensen aan, doordat bijna álles in het leven draait om voedsel. Geen voedsel, dan ontstaat honger, dat eindigt in de dood.

In het vroege voorjaar begon de gersteoogst, omstreeks Pascha. Op de eerste dag na het Slotfeest van het feest der ongezuurde broden werd een omer of eerste garf (eersteling) in de tempel gebracht. Vanaf die dag 50 dagen erbij tellen, valt Pinksteren altijd op een eerste dag van de week.

Deze eerstelingengarf was voorbode van de te verwachten voorjaars oogst, waarmee men de voedselvoorraad voor weer een heel jaar in bezit had. Vandaar de pinkstervreugde. Met het Pinksterfeest was de tarwe binnengehaald, waarvan men twee broden toebereidde en deze in de tempel bracht. Soms wordt Pinksteren ook wel het “Feest der Eerstelingen” genoemd, of het “Feest van de Oogst”. Zie Exodus 23:16 en Numeri 28:26. Later noemde men Pinksteren ook wel “asarta”, of in het Grieks “pentekoste”, dat is de vijftigste dag, of de slotdag.

Volgens dr. W. ten Boom in zijn boek: “De drie hoofdfesten van het O.T. en hun symboliek”, weten de joden die in de ballingschap leven geen goed raad met het Pinksterfeest. Dit feest is immers een feest van blijdschap en vreugde, wat voor hen niet meer kan zolang zij in ballingschap zijn. Vandaar dat dit feest in de synagoge uit het spoor is gelopen, aldus Ten Boom. De joden zijn dit feest dan ook anders gaan invullen, als zou het wijzen naar de wetgeving, een soort

Rogge schoven

herdenkingsfeest aan de Sinäi. Jahweh heeft echter nooit zulk een soort herdenkingsfeest aan de wetgeving ingesteld.

Men bracht de offergaven naar de tempel

Het woordje “omer”, wat garf betekent, heeft men opgevat als of het hier alleen om een inhoudsmaat (hoeveelheidsmaat) zou gaan. Dat is in sommige gevallen taalkundig wel juist, maar hier bij het Paasfeest niet, waar het duidelijk om een garf gaat, de eerstelingen garf, wat wijst op Jesjoea die als eersteling uit de doden is opgestaan. Na 8 dagen verscheen

Hij pas aan zijn leerlingen.

Bij het Pinksterfeest gaat het om twee broden. De tijd van de omer-weken is de tijd tussen Pasen en Pinksteren. Dat waren weken vol vreugde, en deze vreugde werd door de ballingschap weggenomen. Toen werd het een tijd van rouw.

De omer-gave is te vergelijken met de boodschap die de eerstelingen der bekeerde Israëlieten mochten brengen aan hun broederen, de Israël-volkeren in de verstrooiing, die vervreemd waren van de verbonden en beloften. De priester bewoog de eerstelingengarf tijdens Pasen, staande voor het altaar, zwaaiend naar alle windstreken. Dat wijst erop dat Jesjoea voor héél Israël de vruchten van Zijn verdiensten uitspreidt en aanbiedt, waar de verloren schapen zich ook mogen bevinden ter wereld. De akker is de wereld, en daarop groeit de tarwe (Israël), wat aan het einde der tijden zal verzameld worden in de schuur, zie Lucas 3:17.

Wanneer de velden wit zagen was het tijd om te oogsten, en van de oogst moesten er twee toebereide broden, dat is met zuurdesem bereid, in de tempel worden gebracht om aan Jahweh te worden voorgesteld (teruggegeven). Jahweh zal Zijn zegen erover geven, nl.. Zijn Geest. Dit is een tijd vol vreugde!

De priester bewoog de broden heen en weer, wat kan wijzen op de huidige aioon of het tijdvak van het beweeglijke dingen, daar het onbeweeglijke nog voor ons ligt.

Vijf predikanten gaven in het Reformatorisch dagblad van 12-05-2005 een korte beschrijving van Pinksteren, nl. ds. J.J.van Eekeveld uit Zeist, ds. G.D. Kamphuis uit Amstelveen, ds. D. Heemskerk uit Opheusden, ds. J. Roos uit Barneveld en ds. J. Westerink uit Urk. Allen verwachten niets van mensen, daar het wonder van Pinksteren van Boven komt. Alles draait bij de 5 predikanten om het individuele aspect, de bekering van individuen. Men hoort niets over het nationale aspect, over het Godsplan met de Gemeente, de inzameling van de tarwe en het omzetten ervan in brood met zuurdeeg. Immers, alleen Israël levert de tarwe nl. de Gemeente, die de tarwe omzet in voedsel voor de volkeren. Uit Zion zal eenmaal de Wet uitgaan. Wij horen de predikanten wel klagen over de donkere en geesteloze tijd, maar zij laten God vrij. Dat is wel de veiligste weg, maar of dat de juiste weg is, is maar de vraag.

Zuurdesem

Zuurdesem is een soort rijsmiddel om deeg (brood) luchtiger te maken. In de 18e eeuw kwam biergist in opkomst, en dat is tot nu toe het meest gebruikte rijsmiddel. Zuurdesem is verzuurd deeg, wat zes dagen duurt om het te bereiden. Zoals het woord al zegt is zuurdeeg een verzuurd deeg, en dat proces van verzuring wordt in de Bijbel altijd in verband gebracht met de boosheid van de mensen. Op de Pinksterdag was er een speciaal brood-offer van twee gezuurde broden. De broden werden thuis gebakken en in de tempel gebracht. Tijdens Paasfeest was zuurdeeg absoluut verboden. De tarwe (het meel) is een beeld van

Het manna in de woestijn, dat zes dagen lang viel, maar op de sabbatdag niet

Jesjoea als het Brood des levens dat uit de hemel is nedergedaald, zoals het manna in de woestijn.

In de tarwe ligt een beeld van onze vernieuwing in Christus. Het tarwegraan moet sterven in de aarde om te kunnen ontkiemen, om weer vrucht te dragen.

Johannes 12:24 Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Indien het tarwegraan in de aarde niet valt, en sterft, zo blijft hetzelfde alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort.

Jesjoea reinigt en heiligt ons, en evenwel blijven wij als gelovigen nog in een zondige wereld en doet een ieder er onwetend of willens nog aan mee, 1Johannes 1:8.

In de twee beweegbroden was het zuurdeeg aanwezig, waardoor de Israëlieten moesten beseffen dat binnen het volk nog zonden aanwezig waren. Vandaar dat de Grote Verzoendag als reinigingsdag eenmaal in het jaar noodzakelijk was. Zonde (zuurdeeg) blaast op. Het verzuren of gisten zet een fermentatieproces in werking, wat suikers omzet in alcohol en koolzuurgas, waardoor het meel rijst. Er vindt een afbraakproces plaats van de suikers, wat de smaak van het brood weer ten goede komt. Zuurdeeg of gist wijst op zonde, bedrog, veinzerij, zoals blijkt uit Mattheus 16:11, Marcus 8:15 en Lucas 12:1.

De boodschap van het Koninkrijk van Jahweh kan doorzuurd worden en bedorven, nl. door het toneelspel van de valse verkondigers. Wanneer die boodschap geheel doorzuurd is, is ze onverstaaanbaar en ontkracht. Naar wij kunnen constateren zijn wij in dat tijdstip der geschiedenis aangekomen waarin de boodschap van het Koninkrijk voor Israël en het herstel van de twaalf stammen onder het herstelde huis van David, niet meer wordt verkondigd, noch wordt verstaan. Het zuurdesem heeft zijn doorzurend werk gedaan, zodat bijna geen enkel gelovige of buitenstaander de wáre vorm ervan nog kan ontwaren. De tarwe erin is geheel bedorven. Het deeg is geheel doorzuurd. De kerken hebben Christus en Zijn ware volgelingen als kettters buiten haar muren gezet, Mattheus 13:33.

Algemeen weten de geestelijken nog wel het individuele aspect van Pinksteren en de persoonlijke redding te verkondigen. Het nationale aspect van Pinksteren heeft men algeheel uit het oog verloren. Deze twee aspecten zouden kunnen duiden op de twee broden. Het deeg is totaal doorzuurd. De persoonlijke redding is de rechtvaardiging door het geloof alleen zonder de werken. Het nationale aspect is het heersen met Christus

in Zijn koninkrijk, dat afhankelijk is van ons gedrag, van onze werken, Openbaring 2:26. Immers, het geloof alleen zonder de werken is dood, en alsdan zullen wij onze erfenis niet bekomen.

Echter, óók het tweede brood n.l. van de verkondiging van persoonlijk heil is geheel doorzuurd. Dat blijkt uit het feit dat er nagenoeg geen ware geloofszekerheid meer te vinden is onder de bevindelijk-gereformeerde kringen. En vanwege het missen van de geloofszekerheid is er ook geen vreugde meer. Vreugde is juist een wezenlijk kenmerk van de ware christen.

Psalmen 32:11 Verblijdt u in den HEERE, en verheugt u, gij rechtvaardigen! en zingt vrolijk, alle gij oprechten van harte!

Psalmen 97:12 Gij rechtvaardigen! verblijdt u in den HEERE, en spreekt lof ter gedachtenis Zijner heiligheid.

Lucas 6:23 Verblijdt u in dien dag, en zijt vrolijk; want, ziet, uw loon is groot in den hemel; want hun vaders deden desgelijks den profeten.

Romeinen 12:12 Verblijdt u in de hoop. Zijt geduldig in de verdrukking. Volhardt in het gebed.

Filippenzen 3:1 ¶ Voorts, mijn broeders, verblijdt u in den Heere. Dezelfde dingen aan u te schrijven, is mij niet verdrietig, en het is u zeker.

Filippenzen 4:4 Verblijdt u in den Heere te allen tijd; wederom zeg ik: Verblijdt u.

1 Petrus 1:8 Denwelken gij niet gezien hebt, en nochtans liefhebt, in Denwelken gij nu, hoewel Hem niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde;

Sefanja 3:14 ¶ Zing vrolijk, gij dochter Sions, juich, Israël; wees blijde, en spring op van vreugde van ganser harte, gij dochter Jeruzalems!

Geloofszekerheid:

Geloofszekerheid vroeger en nu

Is het u weleens opgevallen dat in vroeger tijden de ware christenen een ándere taal spraken dan de meeste huidige christenen? We kunnen aan de hand van een aantal uitspraken en feiten vaststellen dat de ouderwetse orthodoxe bekering en/of wedergeboorte in álle opzichten wezenlijk verschilt van de nieuwtijdse bevindelijk gereformeerde bekering/wedergeboorte. Het verschil in het spraak- en taalgebruik ligt er niet om.

Het lijkt of de ouderwetse (schriftuurlijke) bekeerden tot een uitgestorven soort zijn geworden onder de bevindelijk gereformeerden, en dat daarvoor

in de plaats een nieuw “soort” is opgestaan dat in sommige uitwendige opzichten nog wel enige gelijkenis vertoont met het oude. Wat betreft de kern van de zaak liggen de “kenmerken” ervan echter zo ver van elkaar verwijderd als van Oost naar West.

Spreken de ouderwets bekeerden de taal van het zeker-weten, vanuit het in-Christus-zijn, van het rotsvaste vertrouwen, van het bewust kennen van God-in-Christus als een bevredigd Vader, van het weten geleid te worden door de heilige Geest. De nieuwtijds bekeerden spreken een geheel andere taal. De ouderwets bekeerden stemmen van harte in met Zondag 1 van de Heidelbergse Catechismus, dat hun enige troost in leven en in sterven is, het eigendom te zijn van Christus. De nieuwtijds bekeerden volstaan met een begeerte om het eigendom van Christus te mogen worden. Zij gaan ervan uit dat die begeerte reeds een vrucht is van het werk, van wat men noemt: “lijdelijke wedergeboorte en levendmaking”, dat zij rekenen het werk van heiligmaking te zijn, waaraan een “lijdelijke rechtvaardigmaking” ten grondslag zou liggen. Men zegt te leven op de belofte, het uitzien naar de vervulling, hoewel men volgens hen ook behouden kan worden zonder ooit de wens te verkrijgen, gezien iedereen in hun ogen zover niet komt.

Zij spreken van een verlangen naar Christus en naar vrede met God, belijden heel “eerlijk” nog “voor-de-zaak” te staan, waarmee zij bedoelen de “bewuste overgang in Christus”.

Zij spreken zich veelal in wens-vormen uit, met toevoegingen als: “wanneer ik mij niet bedrieg”, etc. Hun “geloof” is het geloof van de twijfel en onzekerheid, van het zich verschuilen achter eigen onmacht, en dat men God moet vrij laten. Er zouden in hun visie slechts enkelen komen tot de welbewuste volle geloofszekerheid, het merendeel zou met minder genoegen moeten nemen. Intussen gaan zij wel ten Avondmaal en zingen de psalmen met een uitziend oog naar vervulling. Door de prediking van de meeste bevindelijk-gereformeerden worden zij in hun wankelende “geloof” bemoedigd. De zaligsprekingen zouden zij op zichzelf mogen toepassen. Hun “geloof” heeft echter geen vastheid, geen ankergrond. Vandaar dat er ook geen wervingskracht vanuit gaat, en er geen doorbrekend werk van komt. Op zulk een “geloof” kan men toch moeilijk jaloers worden?

Bij de ouderwetse bekeerden werd iemand een “welkom-in-de-strijd” geheten wanneer deze zichzelf als een geheel goddeloze had leren kennen, zichzelf had verworpen en bewust in Christus een nieuw schepsel was geworden in de belofte van het Evangelie, door de openbaring van Christus aan het hart. Dat ligt bij de nieuwtijds bekeerden wel even anders. Daar heet men de enigszins ontwaakten of overtuigden reeds een welkom in de strijd. Welke strijd, vraag je dan af?

De ouderwets bekeerden spreken vanuit het vaste vertrouwen, zoals we in de Schrift o.a. lezen in:

2 Timotheüs 1:12 Om welke oorzaak ik ook deze dingen lijde, maar word niet beschaamd; want ik weet, Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag.

2 Corinthiërs 5:1 ¶ Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezès tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen.

1 Johannes 3:14 ¶ Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben; die zijn broeder niet liefheeft, blijft in den dood.

De nieuwtijds bekeerden klagen veelvuldig over een “och mocht het nog eens gebeuren”. De ouderwets bekeerden getuigen dát het gebeurd is en stemmen in met Filippenzen 1:19. Dat het leven hun Christus is en het sterven gewin. Zij weten dat hun álles ten deel gevallen is in één punt des tijds, en God hen in Christus álles geschonken heeft wat tot het leven en de godzaligheid nodig is.

Romeinen 8:32 Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?

2 Petrus 1:3 Gelijk ons Zijn Goddelijke kracht alles, wat tot het leven en de godzaligheid behoort, geschonken heeft, door de kennis Desgenen, Die ons geroepen heeft tot heerlijkheid en deugd;

Zij roemen in God en prijzen het onfeilbaar woord, doordat ze het zelf uit Zijne mond hebben gehoord. De kracht van Paulus school in de volle geloofszekerheid. Geen tobben, geen hangen en wurgen. Géén half wél, en toch weer niet, maar stellig en muurvast.

Waar horen wij momenteel nog het “*k zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheer*?” En het “*Ik weet hoe 't vast gebouw van Uwe*

gunstbewijzen?” En het “*Nu ken ik die waarheid zo diep als gewis, dat Christus alleen mijn gerechtigheid is, etc.*”

Waar merken wij nog iets van de Pinkstergeest, van de vrijmoedigheid en stralende vuurgloed waarmee de apostelen predikten?

Er kunnen vervolgens nog wel ware gelovigen zijn die in het systeem van de nieuwtijdse bekering verward zijn geraakt en die naar de zekerheid van het geloof zoeken langs de dwaalweg van kentekenen. Zij zien voorbij aan het feit dat tot de natuur van het geloof de zekerheid onafscheidelijk behoort. Zij zouden getroost mogen leven, maar gaan nu in twijfel en donkerte hun weg.

Wij hebben hiermee enkele zaken genoemd, genoeg om het kenmerkende verschil aan te tonen. Doe er uw winst mee en laat u niet verleiden tot het nieuwtijdse. Niet omdat het oude beter is omdat het oud is, maar omdat het oerdegelijk is en betrouwbaar.

Beweegbroden

De twee beweegbroden waren door menselijke inspanning bereid. Het is de arbeid die adelt, waarvan men zegt dat adel over het algemeen niet werkt. Arbeid draagt een zegen in zich. Jahweh gebruikt de menselijke inspanning om de tarwe (Israël) te doen rijpen, en om te zetten in brood (voedsel voor Israël en de volkeren). De priester ontving de broden om deze voor het aangezicht van Jahweh te bewegen als een nieuw spijsoffer. Hij mocht daarna die broden zelf houden. En dat symboliseert dat de mensen die wij winnen voor het Koninkrijk van Jahwe onze roem en kroon zijn, 1Thess.2:19. 1Cor.9:19-vv.

De adel en ook de oude Grieken en Romeinen zien (zagen) de arbeid als een vloek, een moeilijke bezigheid die men aan slaven overlaat. De hogere klasse daar wijdde hun leven aan wijsbegeerte, muziek, kunst, politiek en dergelijke. Ook in het Midden-Oosten is de minachting voor arbeid groot. De godheid wordt daar gezien als een wezen van volmaakte rust. Werken hoort volgens die gedachte thuis in een gebroken wereld en zou nooit bevrediging kunnen schenken. De Schepper zou zich de weelde kunnen veroorloven van nooit meer iets te hoeven uitvoeren. De goden zouden ook niet werken, daarvan ontheven zijn.

Welnu, Pinksteren neemt die waandenkbeelden weg. De twee broden tonen ons de menselijke arbeid en zegen. Het zaaien, het kweken, het oogsten en opslaan van de tarwe, en daarna het malen en bereiden van brood. Er is inzicht en spierkracht voor nodig om zich van voedsel te voorzien om in leven te blijven. De adel maakt gebruik van 'smensen enige schepping, nl. het geld, dat men voor zich laat werken. Daarmee koopt men alles, zonder zelf zich in te spannen. Het werken is echter géén vloek of noodlot, noch een vreugdeloze bezigheid. Het is de mens die naar Zijn gelijkenis is geschapen die werkt, zoals Jahweh werkte en nog werkt. De beesten en planten werken niet op die wijze. Wij hebben verantwoording en dienen beleid te tonen, door met bewustzijn bezig te zijn. In Genesis 1:28-30 is het ons opgedragen te arbeiden, en Jahweh onderricht daarin, zie Jesaja 28:23-30.

De twee broden wijzen o.a. naar de Gemeente die haar Pinksteren reeds heeft ontvangen, én naar het herstelde Israël der twaalf stammen, dat haar Pinksteren nog krijgt. De wereld is in beweging, en de loop der geschiedenis haast zich naar dát grote doel, de wederoprichting aller dingen!

De 12 stammen Israëls en hun banieren

Pinksteren spectaculair

Het is heel spectaculair wanneer er een aantal mensen in een vertrek zitten en plotseling is daar een geluid als van een geweldige stormwind, terwijl er geen enkele beschadiging plaatsvindt. Ook dat er tongen als van vuur worden gezien op de hoofden van de aanwezigen, zónder dat er ook maar één haar verbrandt. De wind en het vuur als natuurelementen richten géén schade aan, maar veroorzaken een inwendige verandering in de harten van de aanwezigen, zodat zij inwendig als aangedreven en in vuur en vlam komen te staan. Dat is de vervulling met de heilige Geest. Het was reeds voorzeggd dat dit fenomeen zou plaats hebben in de nabije toekomst, zie Johannes 13:34. Het is de beloofde Trooster, waarbij het gaat om het liefhebben van Jesjoea en het bewaren van Zijn geboden. Het

is de Geest der Waarheid als vrucht, waaraan wij de boom herkennen. De wereld van de vader der leugens kan deze Geest niet ontvangen. Hun harten of genen zijn niet-ontvankelijk voor deze grote gave van herstel en gerichtheid op de Zon der gerechtigheid. Die Geest getuigt met onze geest dat wij Zijn kinderen zijn, zie ook 1Cor.2:13. Romeinen 8:16. Dat noemt men wel het "Testimonium Spiritum".

We zien de zielsverrukking, de extase bij de discipelen, alsof ze vol zoete wijn waren. Het is de geestesvervoering die boven het eigen ik uitstijgt. Men heeft de mens via mechanische wijze in geestvervoering willen brengen, o.a. via drugs en in de kathedraal-bouw, waar de liturgie en eredienst hulpmiddelen zijn, om de mens als in een voorportaal van de hemel te laten wandelen. Tegenwoordig spreekt men van "uit zijn dak gaan". Het Griekse woord "enthousiasmos" betekent zoveel als "god in zich laten werken", waarvan ons woord enthousiasme afkomstig is. De mens is een leeg schepsel en heeft vulling nodig, de geestdrift of aandrijving van de ware Geest van Jahweh. Wij zien in de wereld de worsteling om de vrijmaking van onze geest, om los te komen van je bekrompen zelf, om in hogere sferen houvast te krijgen. Men zoekt het in festiviteiten en massameetings, races, voetbal, etc.. Maar ook op religieus gebied zoals de EO-jongerendag lijkt het naar hysterie toe te gaan, waar de religieuze vlag de lading dient te dekken.

Pinksteren is spectaculair. Het draagt een bovennatuurlijk karakter en zet de kroon op het heils handelen van Jahweh. De leegte moet wijken om woning te maken voor de Trooster, die intrek neemt, om nooit meer te wijken. Dat gaat niet op mechanische wijze via drugs, muziek, extase, dans of iets dergelijks. Nee, het hart wordt woning, waaraan Pasen voorafging, om de afstand en scheiding tussen ons en Elohim weg te nemen. Wij konden niet meer vanwege onze zonden toenadering tot Elohim zoeken. Maar Hij komt tot óns, in Jesjoea Zijn Zoon. En nu is de weg weer geopend. Daartoe ontving Israël als eerste de Godsopenbaring .

Het eigene van Pinksteren is de uitgieting van de heilige Geest, via twee waarneembare tekenen, ontleend aan de natuur: Wind en Vuur.

Het opvallende bij deze tekenen is, dat het vuur niets verteerde en de wind niets verwoestte. Integendeel, de twee tekenen brachten juist positieve zaken tot stand. De energie van het vuur en van de wind slokte niets op, maar gáf juist een geschenk, n.l. nieuwe bezieling aan de Gemeente uit Israël. Wij zien reeds in het Paradijs dat Jahweh als Almacht Zich in de wind manifesteerde, en bij Mozes in vuur. Dat wijst erop dat de heilige Geest geen persoon is die deel uitmaakt van een soort drie-eenheid, maar de manifestatie is van de Almacht. De heilige Geest was er ook reeds tevoren in Israël, maar nu betrof het de vorming van de Gemeente als regeringslichaam van Jesjoea. De Gemeente ontving de nieuwe onvergankelijke levenskracht, waardoor degenen die er het eerst door werden aangeraakt in extase raakten. Mensen kunnen op verschillende wijze tot extase geraken, maar dat vermag niet het innerlijke van de mensen om te vormen, te vernieuwen. Dat vermag de heilige Geest wel! Dan blijft de mens niet op zichzelf teruggeworpen, maar gaat uit zichzelf en leeft in Jesjoea, eens en voor altijd. Zie Galaten 2:20.

Dat komt openbaar in gehoorzaamheid aan Zijn geboden, zoals staat in Johannes 14:15,21, Romeinen 8:9, Galaten 6:8, 1Petrus 4:6.

De Gemeente is een lichaam, dat één moet worden onder haar Hoofd Jesjoea. De Geest rust past als het lichaam compleet is, als de gelovigen zijn aaneengesloten. Dan komt de Geest tot rust, nl. in het Noorderland, Zacharia 6:8. Dáár vindt de completering plaats van de Gemeente uit Israël. Ergo, in de eindtijd woont Israël in het Noorden, het Noord

Westen van Europa in kustlanden. Dáár wonen de leden van het lichaam van Jesjoea, die Hem aangenomen hebben als hun Heiland en daarvan het getuigenis hebben in hun harten. U zult nergens ter wereld een locatie aan kunnen wijzen waar deze geweldige zaak zich heeft voltrokken, dan wat haar kern betreft in Nederland, het “Israël van het Westen”, of het Westers Jeruzalem genoemd vanaf oude tijden. Nederland mag zijn wat het is ten opzichte van andere landen, diep gezonken en goddeloos in veel opzichten. Vast staat dat er tegelijkertijd géén land ter wereld is dat op gelijke wijze verhoogd is en waar zoveel Godsvrucht ten toon is gespreid. Het christelijk leven heeft hier gebloed als op geen andere plaats ter wereld. En nóg is er een overblijfsel, nóg is er zaad (tarwe) in de schuur, hoewel gering. Dat zaad heeft blijvende kiemkracht daar het “bevrucht” is door de heilige Geest, en als het gezaaid wordt, zal de vrucht ervan ruisen gelijk als de velden van de Libanon (Psalm 72:16).

Haggai 2:19 (2-20) Is er nog zaad in de schuur?

Dan zal gelden wat in Hosea 2 daarover (de gelovigen) voorzeggd staat:

16 (2-15) En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE, dat gij Mij noemen zult: Mijn Man; en Mij niet meer noemen zult: Mijn Baal!

17 (2-16) En Ik zal de namen der Baals van haar mond wegdoen; zij zullen niet meer bij hun namen gedacht worden.

18 (2-17) En Ik zal te dien dage een verbond voor hen maken met het wild gedierte des velds, en met het gevogelte des hemels, en het kruipend gedierte des aardbodems; en Ik zal den boog, en het zwaard, en den krijg van de aarde verbreken, en zal hen in zekerheid doen nederliggen.

19 (2-18) En Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden.

20 (2-19) En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof; en gij zult den HEERE kennen.

21 (2-20) En het zal te dien dage geschieden, dat Ik verhoren zal, spreekt de HEERE; Ik zal den hemel verhoren, en die zal de aarde verhoren.

22 (2-21) En de aarde zal het koren verhoren, mitsgaders den most en de olie; en die zullen Jizreel verhoren.

23 (2-22) En Ik zal ze Mij op de aarde zaaien, en zal Mij ontfermen over Lo-ruchama; en Ik zal zeggen tot Lo-ammi: Gij zijt Mijn volk; en dat zal zeggen: O, mijn God!

De vleugels van de “duif” van de heilige Geest zijn niet lam. Hij is getrouw. Geprezen zij Zijn Naam.